O TIPOLOGIE SEMANTICO-PRAGMATICĂ A APOZIȚIEI ÎN LIMBA ROMÂNĂ VECHE

GEORGIANA PÎRVULEȚ
Universitatea din București

1. Introducere

În majoritatea enunţurilor, apoziţia oferă informaţii suplimentare despre suportul său. Astfel, informaţia dată de apoziţie este mult mai specifică decât prima informaţie, într-un număr foarte mare de contexte.

În funcţie de gradele de specificitate, structurile apozitive se grupează în clase/tipuri semantico-pragmatice, după cum urmează: apoziţii cu un grad mai mare de specificitate: *identificarea, denumirea* (v. *appellation* la Meyer 1992), *exemplificarea*; în categoria apoziţiilor „mai puţin specifice" intră *apoziţia de caracterizare*, iar în cea a apoziţiilor „la fel de specifice" ca şi suportul lor se află *reformularea* şi *autocorectarea* (v., pentru această clasificare, Quirk *et al.* 1985: 1308–1316 şi Meyer 1992: 73–82); fiecărei clase de apoziţii îi corespunde cel puţin un tip de relaţie semantică.

În lucrarea de față, ne propunem o descriere sumară privind tipologia semantico-discursivă a construcțiilor apozitive, preluând, parțial, modelul lui Meyer (1992).

2. Apoziția ecuativă *vs* Apoziția categorială

2.1. *Apoziția ecuativă*

Cu o apariție foarte mare în toate tipurile de texte cercetate, apoziția ecuativă este „un predicat secundar postpus bazei" (GALR II 2008: 660). Între suportul apozitiv și apoziție se dezvoltă o relaţie de tip *être* (Picabia 2000: 71, Caddéo 2002: 274), iar acordul în caz dintre apoziţia ecuativă şi bază este facultativ – (1a, b):

(1) a. *să ne spălămu toţi şi să ne curăţimu cu numele* <u>*Domnului nostru*</u>, ***lu Isusu Hristosu*** (CC[2], 51)
b. *în mâna* <u>*lui Arbanaş*</u>, ***năpotul Bărăscului*** (DÎ XVI, zapis de vânzare *Glodeni – j. Dâmboviţa, 1595–1596).

Tiparul prototipic al apoziției ecuative este un grup sintactic realizat fie printr-un nume propriu inerent definit – (1a) –, fie prin substantive comune determinate definit, așa cum reiese din contextul de sub (1b).

Relația semantică în care sunt implicate cele două unități ale apoziției ecuative (baza și segmentul detașat) este *coreferențialitatea*; astfel că, la nivel semantic, cele două entități implicate în relația apozitivă ecuativă sunt coreferențiale, între ele existând identitate semantică la un grad înalt/ridicat (v. și Brăescu 2013: 201).

BDD-V2318 © 2016 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:29 UTC)

Din punctul de vedere al topicii, unitățile dintr-un segment apozitiv ecuativ își pot modifica locul în discurs, apoziția devenind suport și viceversa.

2.2. ***Apoziția categorială/atributivă***

Este mai puțin frecventă decât cea ecuativă în textele românei vechi (v. și Frâncu 2009: 169; Brăescu 2013: 202) și presupune „un tip special de predicat secundar atributiv" (GALR II 2008: 661), nesubstituibil; suprimarea este posibilă doar dacă se elimină raportul apozitiv. Acest tip de apoziție nu permite schimbarea ordinii elementelor componente şi nu acceptă prezenţa marcatorilor explicativi (*adică, anume* etc.). Apoziția categorială este întotdeauna generică, astfel încât nu se poate vorbi de identitate referențială între cele două unități implicate în structura apozitivă; baza indică referentul, iar apoziția exprimă clasa/categoria din care face parte acel referent (v. și Escandell Vidal și Leonetti Jungl 1989: 169, Brăescu 2013: 202).

Principala funcție semantico-pragmatică a acestui tip de apoziție este *atribuirea* unei proprietăți, iar la nivel formal se realizează prin nume relaționale (de profesie), nedeterminate, și nu permite concordanța în caz, așa cum reiese și din exemplele de sub (2):

(2) a. *au cumpărat Stănilă* ***vornic*** (DÎ XVI, zapis de cumpărare, Bolboși, j. Gorj, 25 august 1576)
b. *Dumnezeu trimise corbul de hrănea pe Ilie* ***prooroc*** (Let.C, 89).

3. Apoziția multiplă *vs* apoziția rezumativă

În funcție de „lexical reinterpretation" (GR 2013: 368 și urm.), apoziția poate fi multiplă (**3.1**) sau rezumativă (**3.2**).

3.1. ***Apoziția multiplă***

Frecventă cu precădere în textele juridico-administrative, în cronici și în scrierile bisericești studiate, apoziția multiplă are citire de tip „listă" (GALR II 2008: 665) şi este exprimată prin cuvinte coordonate prin juxtapunere sau prin conjuncţia copulativă *şi*. Aceasta are capacitatea de a explicita informația performată de către ancoră (Brăescu 2013: 201), iar la nivel semantic implică relația partitivă, în sensul că baza exprimă întregul, iar apoziția părțile/elementele componente ale întregului – (3):

(3) a. *ce să vor găsi bucate rămase de <la> Popovic(i):* ***boi, vac(i), cai, iape, oi, stupi****, să avem a împărți tot în giumătate acele bucate* (DRH.A.23, 15)
b. *Iară în al doile anu a domniei lui Cantemir, scoborâtu-s-au craiul Sobeţchie (...) în toată ţara,* ***pe la Ocnă, pe la Bârlad, pe la Bujoreni*** (NL, 76).

3.2. ***Apoziția rezumativă***

Acest tip de apoziție este inversul celei multiple; unitatea detașată este realizată printr-o sintagmă sintetică, având capacitatea de a rezuma/sintetiza baza. În plan formal, este exprimată printr-un grup sintactic în componența căruia se află adesea un cuantificator universal – (4):

(4) *Iar pe Vasilie vornicul, (...), şi pe frate-său Solomon şi pe frate-său Costachii (...)* ***pe toţi aceştie*** *i-au prinsu şi i-au închis* (NL, 82).

BDD-V2318 © 2016 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:29 UTC)

4. Apoziția de identificare

Primul element al tiparului apozitiv este un grup nominal (GN) cu valoare referenţială, în vreme ce al doilea identifică acest referent (Meyer 1992: 74). Relaţia semantică dintre cele două unități, în cazul apoziției de identificare, este coreferenţialitatea cu cel mai înalt grad de identitate. Apoziția de identificare face apel la cunoștințele anterioare ale receptorului și presupune echivalență semantică între cele două unități detașate (Keizer 2005). În cazul acestui tip semantic de apoziții, sintagma detașată are un grad mai mare de specificitate (Meyer 1992: 74), spre deosebire de suportul său semantico-discursiv, iar construcția apozitivă descrie același concept de două ori; din punct de vedere pragmatic, o astfel de apoziție îl ajută pe receptorul mesajului să identifice/focalizeze conceptul (Heringa 2011b), iar strategia discursivă adoptată de emițător este intenția ilocuționară informativă (Neveu 1998: 77). Prin astfel de tipare se pot identifica diferite aspecte din realitate.

4.1. *Identificarea numelui*

Apoziția denominativă este tiparul cu cel mai mare număr de apariții în toate tipurile de texte cercetate și în toate palierele românei vechi:

(5) a. *Scris-au şi Toma vornicul Catacozono la nepoţii lui, **la Cupăreşti,** ca să fie nevoitori pentru Duca vistiernicul* (NL, 59)
b. *Eu, **Alexandru Machidon** (...), venit-am până aicea (...)*(A, 151).

4.2. *Identificarea statutului social/atribuției sociale*

Un alt tipar îl reprezintă cel cu apoziții prin care se identifică statutul social pe care îl are un referent. Un astfel de tipar apozitiv se realizează prin substantive relaționale (nume de profesii) nedeterminate – v. *supra* conceptul de *apoziție categorială*, precum și exemplul de sub (6a) sau determinate, în (6b); construcțiile de acest tip sunt foarte frecvente în textele administrative și în cronici:

(6) a. *au scris sfântul Matei **evanghelist*** (CCat, 10^{v})
b. *au orânduit pre Caazi Cherei-soltan, **hanul Crimului*** (CLM, 46).

4.3. *Identificarea gradului de rudenie*

De asemenea, în structurile cu apoziții, substantivele relaționale care identifică gradul de rudenie sunt extrem de numeroase în textele administrative, în cronici, dar și în *Vechiul Testament* (cartea *Facerea* din PO/BB):

(7) a. *au purces la leşi si cu câţiva şi din boieri, între carii era şi Nistor Ureche, **tatăl lui Grigorie Ureche-vornicul*** (CLM, 51)
b. *zise lor Simeon şi Levi, **fraţii Dinii, feciorii Liei*** (BB, 25).

4.4. *Identificarea originii*

Construcțiile apozitive înregistrate în corpus au rolul de a identifica și originea unui individ sau locul de proveniență a referentului și sunt frecvente în cronici și în narațiunile biblice din perioada cercetată (1521-1780) – (8):

(8) a. *Bărbaţi, **izraililor**, auziţi cuvintele aceastea* (CP, 18)
b. [Iosif] *fu în case lângă stăpânu-său, **eghipteanul*** (BB, 29).

BDD-V2318 © 2016 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:29 UTC)

5. Apoziția de incluziune

Acest concept este preluat de la Herman Heringa (2012) și se referă la acele structuri apozitive care implică relația partitivă sau pe cea de hiponimie. Este asemenea apoziției multiple, în sensul că baza are citire generică, iar apoziția prezintă un grad mai mare de specificitate și este folosită pentru particularizarea (**5.1**) sau exemplificarea (**5.2**) referentului.

5.1. ***Apoziția de particularizare*** (Meyer 1992)

Este vorba despre acele construcții apozitive care implică relația de hiponimie și care au rolul de a focaliza semnificația primului element din construcție. Ca marcatori specifici apoziției de particularizare, pentru limba română veche, am identificat conectorii *mai tare* – (9a, b) – și *mai vârtos* – (9b):

(9) a. *Au aicea învăţătură toţi creştinii, **mai tare popii**, ca să fie lor grije să vor să îmble în urma lu Hristos, să se muncească a dobândi şi a purta rătăciţii, neştiutorii, proştii pre calea dereptăţiei* (CC[1], 23[r-v])
b. *Ce Dumnezeu aş-au îngrădit oamenii, **mai tare pre creştini**, cu îngeri, **mai vârtos cu gloatele îngerilor**, aşa cum dracul nemunuia nici un rău nu poate face* (CC[1], 30[v]).

5.2. ***Apoziția de exemplificare***

Acest tip de structură apozitivă implică relația de meronimie/partitivă, având în vedere că al doilea element (părțile) îl exemplifică pe primul (întregul). Grupul nominal apozitiv are, în acest caz, citire de tip 'listă' (GALR II 2008: 665) – (10). Uneori, este marcată prin gruparea sintactică *ce se zice* – (10a) –, însă este utilizată și fără marcatori explicativi – (10b):

(10) a. *Că cu nevoe amu şi nepărăsitu iaste datoriulu nostru a aduce Domnului de toate **(ce se zice smerenie, răbdare, cucerire, ascultare bună, înţelepţie)*** (CC[2], 19)
b. *Întru el era de toate în-patru-picioare ale pământului: **şi fieri şi gadine şi pasări cereşti*** (CP, 106).

6. Apoziții de caracterizare/calificare

Sunt apozițiile cu cel mai mic grad de specificitate și au rolul de a oferi informații suplimentare despre calitățile pe care le are un anumit referent. Relația semantică dintre suport și apoziție este *atribuirea* sau *coreferențialitatea din punctul de vedere al vorbitorului* (v. *speaker correference*, la Meyer 1992 și la Martinez 1995). La rândul lor, apozițiile calificative se pot grupa în apoziții „clasificante" (obiective) – (11a) –, și „nonclasificante" (subiective) – (11b), acestea din urmă putând fi predicații de judecată (evaluative), potrivit lui Franck Neveu (1998: 77):

(11) a. *Şi să prilejise atunce sosiţi şi nişte slujitori de a lui Mihai vodă, **capitanii lui cei vestiţi*** (CLM, 51)
b. *Suleiman acela, **a Ghermaniii groază, a Ungariii domolitoriu, a sirbilor și a bulgarilor suppuitoriu, a turcilor Ulisis și a osmanilor Licurgos**, (...) asupra a niam ca acesta (româno-moldo-vlahilor)* (CH, 893).

BDD-V2318 © 2016 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:29 UTC)

7. Apoziția ca modalitate de expresie a reformulării

Reformularea este un act discursiv, o strategie metalingvistică, în care sunt antrenate două unităţi lexicale – *sursa* şi *reformulatorul* (Vargas 2006: 1). Al doilea segment trimite la acelaşi referent, însă este propusă o altă formulare („redit" = „ceea ce este spus din nou" – t.n. – Vargas 2006: 1), cu scopul de a fi înțeles de către receptorul mesajului.

La nivel morfosintactic, ambele segmente au același tip de determinant, iar apoziția este o expresie a reformulării.

7.1. *Parafrazele*

Apozițiile parafrastice implică relația de sinonimie, având același grad de specificitate (Meyer 1992: 79). Prin astfel de tipare apozitive, sunt explicați termeni religioși din slavă – (12a); de asemenea, sunt parafrazate denumiri din neogreacă pentru a indica însușirea unor personalități istorice – (12b) – ori se definesc diferite ocupații/atribuții pe care le dețineau cei care lucrau pentru Curtea Domnească și pentru boieri (12c):

(12) a. *Cântare lui David Psalom cânteculuі de obnovleniia* ***adecă de rodine casii lui David*** (PS, 40)
b. *Ce cum a tuturor tiranilor,* ***adecă vărsătorilor de sânge****, la toate ţările în lume urâtă este stăpâniia, aşea şi a lui Tomşea-vodă* (CLM, 54)
c. *Clucer mare,* ***ispravnic pre beciurile domneşti*** (ULM, 19).

7.2. *Traducerile*

De asemenea, traducerile sunt realizate frecvent prin tipare apozitive; fie este tradus în română lexemul-suport din latină și din greacă – (13a, b) –, fie baza este un termen din slavă, iar apoziția unul latinesc, probabil mult mai cunoscut de către destinatarii textelor – (13c):

(13) a. *într-o cărticea ce-i zice letineşte „Origines et occasus Transylvanorum",* ***adecăte: „Răsăriturile şi apusul ardelenilor"*** (CIst, 35)
b. *„Iisus Hristos, Theou yiós sotír stavros",* ***ádecă „Iisus Hristos, a lui Dumnădzău Fiiu, Spăsâtoriu, cruce****"* (DPar, 131^{v})
c. *Iar mai nainte să numiia cnezi* ***(adecă duxi)*** (PIst, 258).

7.3. *Autocorectarea*

Prin apoziție, la nivel semantico-pragmatic, emițătorul poate să-și corecteze o greșeală exprimată prin suport (Meyer 1992: 81). Apar mai cu seamă în limba vorbită (Meyer 1992: 81), dar sunt înregistrate și în scris; în limba română veche, le-am întâlnit cu precădere în textele beletristice ale lui Cantemir – (14):

(14) a. *groaza şi frica cumplitelor jiganii* – ***sau să le dzic dihanii*** (CD, 138)
b. *Schithia* ***sau tătărâmea*** (CH, 934).

8. Rolul stilistic al apoziției: structurile metaforice

Metafora reprezintă o figură semantică ce implică doi termeni diferiți, considerați echivalenți, pe baza unor trăsături comune (DSL 2001: 307); cele două sintagme presupun un

BDD-V2318 © 2016 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:29 UTC)

„conținut semantic parțial comun” (DSL 2001: 308), iar transferul de trăsături creează acest trop foarte des utilizat în literatură. Descrierea și analiza apozițiilor metaforice a fost tangențial realizată: v., de pildă, pentru franceză: Neveu (1998); pentru spaniolă/engleză Martinez (1995); o astfel de prezentare lipsește din lingvistica românească.

Tamba-Mecz (1975) arată că apoziția metaforică este privită ca o construcție ai cărei constituenți se află într-o „relație activă”; „este suficient să se suprime unul dintre cele două substantive implicate în relația apozitivă, ca metafora să dispară” – t.n. (Tamba-Mecz 1975, *apud* Neveu 1998: 49).

În corpusul de limbă română veche, cercetat pentru această lucrare, apozițiile metaforice apar cu precădere în textele bisericești (omilii, rugăciuni), mai rar în cronici:

(15) a. *Că fiind răsăpite a noastre corturi, **ádecă trupurile*** (DPar, 117^{v})
b. [erau] *luminate şi învăţate minţile şi cunoştinţele lor, de duhul sfânt, **izvorul şi lumina adevăratei ştiinţe şi înţelepciuni*** (CIst, 4)
c. *după ce au început zmăul cu şépte capete, **turcul**, atâtea împărății și crăii a răzsăritului și a apusului cu larg și nesăturat gârtan a înghiți* (CH, 890).

9. Concluzii

În prezenta lucrare, am realizat o descriere succintă a claselor semantico-pragmatice de apoziții din limba română veche; în urma cercetării, am constatat că reprezentative pentru româna veche sunt apozițiile de identificare, prin intermediul cărora se identifică diferite aspecte care îl privesc pe referent (numele, statutul social, gradul de rudenie etc.); un rol important îl au și structurile reformulatoare, prin care emițătorul se corectează, explică ori traduce suportul semantico-discursiv. O atenție deosebită am acordat-o și construcțiilor apozitive metaforice, frecvente în omilii și în unele cronici vechi.

CORPUS (selectiv)

A – *Alexandria*, (1620), ediție de Florentina Zgraon, București, Fundația Națională pentru Știință și Artă, 2006.

BB – *Biblia adecă Dumnezeiasca Scriptură*, (1688), Bucureşti, Editura Institutului Biblic şi de misiune al B. O. R., 1988.

CC^{2} – Coresi, *Carte cu învăţătură*, ediție de Sextil Puşcariu, Alexe Procopovici, Bucureşti, Socec & Co., 1914.

CCat – Coresi, *Catehism*, (1560), în *Texte româneşti din secolul al XVI-lea I. Catehismul lui Coresi II. Pravila lui Coresi III. Fragmentul Teodorescu IV. Glosele Bogdan V. Prefețe și epiloguri*, ediție de Manuela Buză, Gheorghe Chivu, Magdalena Georgescu, Ion Gheție, Alexandra Roman-Moraru, Florentina Zgraon, Bucureşti, Editura Academiei, 1982.

CH – Dimitrie Cantemir, *Hronicul vechimei a romano-moldo-vlahilor*, ediție de S. Toma, București, Minerva, 1999-2000.

CIst – Constantin Cantacuzino, *Istoria Ţării Rumâneşti*, în *Cronicari munteni*, I, ediție de Mihail Gregorian, Bucureşti, Editura pentru Literatură, 1961.

CLM – Miron Costin, *Letopiseţul Ţării Moldovei de la Aaron-Vodă încoace*, în *Opere I-II*, ediție de P. P. Panaitescu, Bucureşti, Editura pentru Literatură, 1965.

CP – Coresi, *Lucrul apostolesc tipărit de diaconul Coresi la 1563*, în *Codicele popii Bratul*, ediție de Alexandru Gafton, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2003.

BDD-V2318 © 2016 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:29 UTC)

DÎ XVI – *Documente şi însemnări româneşti din secolul al XVI-lea*, ediţie de Gh. Chivu, M. Georgescu, M. Ioniţă, A. Mareş şi A. Roman-Moraru, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1979.

DPar – Dosoftei, *Parimiile de preste an (Iași, 1683)*, ediție de Mădălina Ungureanu, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza”, 2012.

DRH.A.23 – *Documenta Romaniae Historica, A. Moldova*, (1635-1636), XXIII, ediție de Leon Șimanschi, Nistor Ciocan, Georgeta Ignat, Dumitru Agache, București, Editura Academiei Române, 1996.

Let.C – *Letopiseţul cantacuzinesc. Istoriia Ţării Rumâneşti de când au descălecat pravoslavnicii creştini*, în *Cronicari munteni*, I, ediție de Mihail Gregorian, Bucureşti, Editura pentru Literatură, 1961.

NL – Ion Neculce, *Letopiseţul Ţării Moldovei, O samă de cuvinte*, ediție de Iorgu Iordan, Bucureşti, Editura Ştiinţifică, 1968.

PIst – Radu Popescu, *Istoriile domnilor Ţării Rumâneşti*, în *Cronicari munteni*, I, ediție de Mihail Gregorian, Bucureşti, Editura pentru Literatură, 1961.

PO – *Palia de la Orăştie*, (1581–1582), ediție de V. Pamfil, Bucureşti, Editura Academiei, 1968.

Prav.1581 – *Pravila ritorului Lucaci*, ediţie de I. Rizescu, Bucureşti, Editura Academiei, 1971.

PS – *Psaltirea Scheiană (1482)*, ediție de I. Bianu, București, Tipografia Carol Göbl, 1889.

ULM – Grigore Ureche, *Letopiseţul Ţării Moldovei*, ediție de P.P. Panaitescu, Bucureşti, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, 1955.

BIBLIOGRAFIE

Brăescu, Raluca, 2013, „O analiză diacronică a construcțiilor apozitive”, în: Marius Sala, Maria Stanciu Istrate, Nicoleta Petuhov (eds.), *Lucrările celui de-al cincilea Simpozion Internațional de Lingvistică*, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, p. 199–211.

Caddéo, Sandrine, 2002, *Prédication et Apposition*, Equipe DELIC, Université de Provence, Aix-Marseille 1, p. 271-283.

DSL 2001 – Bidu-Vrănceanu, Angela, Cristina Călăraşu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaş, Gabriela Pană Dindelegan, *Dicţionar de ştiinţe ale limbii*, Bucureşti, Editura Nemira.

Escandell Vidal, M. Victoria, Manuel Leonetti Jungl, 1989, „Notas sobre la Aposicion Nominal”, *Revista de Filologia Española*, LXIX, fasc. 1-2, p. 163–172.

Frâncu, Constantin, 2009, *Gramatica limbii române vechi (1521-1780)*, Iaşi, Casa Editorială „Demiurg”.

GALR 2005/2008 – Guțu Romalo, Valeria (ed.), *Gramatica limbii române*, II, *Enunţul*, Bucureşti, Editura Academiei Române

GR 2013 – Pană Dindelegan, Gabriela (ed.), *The Grammar of Romanian*, Oxford, Oxford University Press.

Heringa, Herman, 2012, *Appositional Constructions*, Utrecht, LOT, teză de doctorat.

Keizer, Evelien, 2005, „The discourse function of close appositions”, *Neophilologus*, nr. 89, p. 447–467.

Martinez, Esperanza Rama, 1995, „Loose appositions in journalistic style”, *Barcelon English Language and Literature Studies*, nr. 6, p. 113–130.

Meyer, F. Charles, 1992, *Apposition in Contemporary English*, Cambridge, Cambridge University Press.

Neveu, Franck, 1998, *Etudes sur l'apposition. Aspects du détachement nominal et adjectival en français contemporain, dans un corpus de textes de J.-P. Sartre*, Paris, Honoré Champion.

BDD-V2318 © 2016 Editura Universității din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:29 UTC)

Picabia, Lélia, 2000, „Appositions nominales et déterminant zéro. Le cas des appositions frontales", *Langue française*, nr. 125, p. 71-89.
Quirk, Randolph, Sidney Greenbaum, Geoffrey Leech, Jan Svartvik (eds.), 1972/1985, *A grammar of Contemporary English*, Londra, Longman.
Tamba-Mecz, I., 1975, Système de l'identification métaphorique dans la construction appositive, în *Le français moderne*, Paris, p. 234-255.
Vargas, Elodie, 2006, „Reformulation, apposition et structures de type appositif", în *Journées d'étude sur l'apposition. Actes de journées d'étude sur l'apposition*, Lyon (http://langues.univ-lyon2.fr/medias/fichier/vargas-e-2007_1417601045672-pdf).

A SEMANTIC AND PRAGMATIC TYPOLOGY OF APPOSITIONS IN OLD ROMANIAN

(*Abstract*)

The aim of the paper is to briefly describe the semantic and pragmatic typology of appositive constructions, by partially applying Charles Meyer's (1992) model. According to the degree of specificity, the appositive structures can be grouped in semantic and pragmatic classes in the following manner: appositions with a high degree of specificity: identification and naming (e.g. *appellation* at Meyer 1992), and exemplifying; 'less specific' appositions are the *characterization* type, and finally, in the class of appositions that are 'as specific as their anchor' we find *reformulation* and *self-correction* (see Quirk *et al.* 1985: 1308–1316; Meyer 1992: 73–82). Each class of apposition is linked to at least one semantic relation.

BDD-V2318 © 2016 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:40:29 UTC)